

које су непосредно биле угрожене новим јачањем Византије. Већ 1271–1272. године анжујске трупе стигле су на Пелопонез како би зауставиле продор Византинаца и протерале их. У исто време Карло Анжујски своје позиције на Балкану ојачава још једним браком: 28. марта 1271. године његов други син Филип оженио се Изабелом од Вилардуена, ћерком ахајског кнеза Вилема од Вилардуена. Изабела је била наследница круне, па је тако Ахаја након смрти Изабелиног оца прешла директно у руке Анжујаца (1278). Како је Филип Анжујски преминуо већ 1277. године, Карло је преузео звање кнеза Ахаје и одредио заступнике (*баллос*) који ће управљати земљом.

Заједно са Ахајом Карло је покушао да се учврсти и на Крфу и у Албанији и тамо преузме Манфредове области. Крф му је предао већ 1267. године Гварнерије Алемано, насленик тамошњег Манфредовог намесника Филипа Кинарда. Карло је произвео Алемана у напуљског генерал-капетана и он је одмах почео да осваја епирско-албанске обале и приобаља. Валона, Канина, Берат и коначно Драч постали су анжујски. Карло је у Напуљу 21. фебруара 1272. године прогласио *Regnum Albaniae* и себе за њеног краља.

Краљевина Албанија коју је прогласио Карло Анжујски обухватала је област у троуглу између Драча, Берата и Валоне. Земљом су управљали напуљски генерал-капетани, а седиште им је било у Драчу; први од њих звао се Газон Кинардо. Главнокомандујући анжујских трупа, састављених од сарценских глаћеника, био је Гиљелмо Бернарди са титулом *marescallo in Albania*. И остала места у војсци и управи заузимају су искључиво странци, углавном Французи и Италијани. Карло Анжујски почео је одмах да ради на томе да за себе придобије домаће, албанске, вође племена и кланова. Давао им је феуде и почасне титуле сличне византијским, као *савасио* или *савасио*.

Албанска властела

Имена неких албанских породица први пут сусрећемо у исправама којима се потврђује додела земљишта или звања. Први назив који се појављује јесте Гропа: 1273. године је, на име, извесни Павле Гропа добио неколико села „sub servitiis, usus et consuetudinibus imperii Romanie“, дакле на коришћење у

складу са византијском правном праксом. Извесни „nobilis Albanensis Johannes Musacius“ (Музаки) појавио се у Драчу 1274. године као делегат својих земљака. Исте године, 1. децембра, Карло Анжујски склопио је уговоре са Захаријем и Ђорђем Скуром, породицом Јонима и са Алексисјем Аријанином – све су то имена која ће се касније појављивати у контексту најмоћнијих властелинских породица и земљи.

Карлова политика да путем уговора са албанским властелинским породицама себи обезбеди подршку домаћег ста новништва имала је само делимичан успех. Из објављених анжујских извора јасно се види да је он са сигурношћу могао да рачуна само на Гропе, Скуре и Музаке. Остали, ваљда због стране италијанско-француске управе, нису били спремни да се без даљег ставе у службу Анжујаца. Драчки генерал-капетани су зато при свакој промени управе морали изнова да успостављају напуљску власт у земљи. Зато је Карло Анжујски моравао најзначајније и најутицајније породице да дају таоце помоћу којих ће осигурати послушност њихових породица – метод који су касније и Турци користили. Показало се, међутим, да тај метод није увек био успешан. То се потврдило већ 1274. године када је цар Михаило VIII Палеолог из Јањине кренуо на Албанију и освојио Берат. Анжујске трупе су током 1280. и 1281. узалуд покушавале да поврате град. На крају су могле бити задовољне што су пред продором Византинаца ипак задржале макар део својих територија у Албанији и што је склопљен савез са епирским деспотом Нићифором I чиме је Карлу Анжујском био осигуран барем обалски појас ка Крфу.

Након што је однос снага у извесној мери постао јасан, албанско племство ставило се углавном на победничку страну и побунило против напуљске власти. Положај Анжујаца погоршао се још више када је на Сицилији 31. марта 1282. године избио устанак који је подржала Византија, такозвано Сицилијанско вечење, којим је преко ноћи прекинута владавина Анжујаца и за сицилијанског владара постављен Петар Арагонски. Власт Карла Анжујског била је ограничена на копно југа Италије, што је довело до промена и у Албанији: Драч, престоница *Regnum Albaniae*, прелази 1286. године под власт Византије.

За Карла Анжујског, међутим, није све било изгубљено: поновно преузимање Албаније од стране Византије било је крајње